

bigningen, kan Staten altsaa siges at erhverve et Aktiv i den Andel, der maa tilkomme den i Værdien af det ommeldte Areal, og med Hensyn hertil har Folkethinget vedtaget at give Finantslovsforslagets Bestemmelse om Overslagssummen til de lollandste Digearbejder den Tilspøining: „Statens Medbetændomsret til det indbæmmede Areal af Rødbby Fjord kan ikke afhændes uden Rigsdagens Samtykke“. Denne Tilspøining har Indenrigsministeren foreslaaet udslettet, og dette Forslag maa Udvalgets Flertal tiltræde. Den Bemyndigelse, der ved Lov af 23de Mai 1873 er givet Indenrigsministeren til at bestemme, hvad Digearbejder der skulle udføres, og derefter besørge Udførelsen, maa nødvendigvis medindbefatte en Bemyndigelse til at formindste de Omkostninger, der ellers vilde udtraves ved at opgive eller afhænde Fordele, som kun ere erhvervede netop ved de om Arbejdernes Udførelse tagne Bestemmelser, men at indskrænke denne ved særlig Lov givne Bemyndigelse ved en Bemærkning paa Finantsloven kan man af den Aarsag ikke finde rigtigt, at den Omstændighed, at Finantslovsforlaget har maattet optage en Overslagssum over Aarets Udgifter til de ommeldte Arbejder, formentligen ikke kan afgive nogen Grund til isvrigt at indbringe Ordningen af de herhen hørende Forhold under Finantslovbehandlingen, og tillige turde det efter det af Indenrigsministeren Ansøgte være meget sandsynligt, at Statskassens Interesse ingenlunde vilde være vel tjent med den Udsættelse, som det vilde medføre at skulle indhente Rigsdagens Samtykke til de ompurgte Dispositioner. Forøvrigt foreligger der heller ikke nogen Grund til at betvivle, at Indenrigsministeren ved den eventuelle Koncessions Meddelelse vil gaa frem efter de Grundsætninger, som ere udtalte i Anmærkningerne til Finantslovsforlaget S. 448.

20) Udvalget har modtaget nedenstaaende Skrivelse af 11te April 1875 fra Finantsministeren:

„I Henshold til hvad jeg har havt Leilighed til at udtale saavel i Folkethinget som i Landstinget om de under Nr. 37 i § 26 paa Finantslovsforlaget optagne Bestemmelser angaaende Lønningstillæg til de Embeds- og Bestillingsmænd, hvis Lønninger ikke oversteige en vis Størrelse, skal jeg tillade mig at anmode Landstingets ærede Finantsudvalg om til Finantslovens 2den Behandling i Landstinget paa mine Begne at ville stille Endringsforslag om, at det nævnte Nr. 37 i § 26 udgaa, hvoraf vil følge i Overensstemmelse med den af Regjeringen og Landstinget hævede Forbindelse imellem Lønningstillæg til Embeds- og Bestillingsmænd og Forhøjelse af Invalidforsørgelsen, at den i § 17, II. 2. ved 3die Behandling i Folkethinget indsatte Forhøjelse af 96,572 Kroner bortfalder.

Jeg tør anse det for overflødig nærmere at begrunde dette Endringsforslag. Derimod maa jeg finde mig opfordret til noget udsprøgligere at gjøre Rede for de Betragtninger, som lede Regjeringen til at ønske det gjort til Gjenstand for Overveelse af Landstinget, om det ikke maatte være rigtigt, i Stedet for de ommeldte Bestemmelser, at optage en Bestemmelse af det Indhold, som nedenfor nærmere er angivet.

Det ærede Landstingsudvalg vil uden Tvivl være enig med Regjeringen deri, at man ikke kan være tilfredsstillt ved det blot negative Resultat, at de omhandlede Bestemmelser udgaa af Finantsloven, og at denne forsaavidt bringes i en ren og korrekt Form. For Regjeringen har det steds staaet som en særdeles vigtig Opgave, som det var dens Pligt saavidt muligt at løse, at bringe det dertil, at Embeds- og Bestillingsmændene kunne erholde en Lønningsforbedring, som nogenlunde svarer til den Fordyring af alle Livsforbrødenhederne, der er kommen tilstede, efter at deres Lønninger bleve bestemte for nogle Aar tilbage, og saaledes gjenoprette det Forhold imellem Lønningen og Arbejdet med dertil hørende Ansvar, som i 1870 anfaas for at være forsvaerligt. Jeg tør forudsætte, at Erkjendelsen heraf er almindelig i Landstinget og skal derfor kun berøre, at ligesom Regjeringen, da den i Overensstemmelse med, hvad der i denne Henseende udtales i den kongelige Throntale, hvormed denne Session aabnedes, strax ved dennes Begyndelse forelagde et særligt Lovforslag om denne Gjenstand, gif ud fra og nødvendigvis maatte gaa ud fra, at den ved Forholdenes Udvikling nødvendiggjorte midlertidige Lønningsforbedring maatte komme alle Embeds- og Bestillingsmænd tilgode — om end med Modifikation i Principets Gjennemførelse —, saaledes er det ved, hvad der siden den Tid er passeret, kun blevet endmere klart for Regjeringen, at dette Princip i det Væsentlige maa fastholdes, ikke blot for at sikre Statskassen forsvøden Tilgang af dygtige Kræfter i de overordnede Stillinger, men ogsaa ligeoverfor den Løndens, som paa andet Sted har vist sig til at gjøre en Udfikkelse imellem de underordnede og de overordnede Embedsmænd. Efter Regjeringens Overbevisning vilde det være meget uheldigt og i sine Konsekvenser demoraliserende for Embedsstanden, den Mand og den Disciplin, som bør herske i den, hvis der maatte blive vaet den Foreskilling hos